

Posudek oponentky na bakalářskou práci Terezy Dvořákové
Místo Raymonda Radigueta ve francouzské románové tvorbě 1. poloviny 20.
století

Vzhledem k tomu, že předložená práce je už druhou radiguetovskou studií na Ústavu románských studií,¹ nabízí se otázka, zda by bývalo nebylo vhodnější opustit metodu „život a dílo“ a zaměřit se na nějaký konkrétní aspekt poetiky studovaného spisovatele. Pokud však přijmeme úvodní premisu, že stále ještě stojí za to univerzitnímu publiku obecně „představovat“ Raymonda Radigueta, bakalářská práce Terezy Dvořákové tento úkol beze zbytku splňuje.

Studie má kompilační charakter (což na úrovni „licence“ vůbec nevádí) a je přehledně členěna na jakési dva základní oddíly věnované autorovu životopisu a přehledu jeho děl. Podrobněji jsou rozebírány zejména dva nejdůležitější romány *Đábel v těle* (1923) a *Ples u hraběte d'Orgel* (1924).

K zajímavým a ne vždy nutně známým momentům, které bakalářské práce zmiňuje, patří například Radiguetova krátká zkušenost s dadaisty nebo jeho básnická tvorba.

Veškerá formální pochybení jsem vyznačila přímo do textu, takže v následujícím výčtu figurují jen pravidelně se opakující problémy:

- Studentka by se měla vyhýbat příliš dlouhým a nepřehledným větným konstrukcím, jejichž syntax je navíc silně ovlivněna francouzštinou: „Jsou to většinou právě tato dvě díla, která jsou Radiguetovým jménem čtenáři asociována, a to jakkoliv předtím, než je vytvořil, hledal Radiguet své literární místo, nejprve také za doprovodu svého blízkého přítele Jeana Cocteaua a později sám, v jiných žánrech, než jakými je román.“ (8)
- Pozor na interpunkci: před „a to“ se píše čárka (9), není příliš elegantní uvozovat věty pseudo-spojku „kdy“ (10).
- Někdy netuším, co je ještě překlep, a co už hrubá chyba: raných děl, nikoli „ranných“ (9); „seznámení se s něčím“ (11); „četbou bude ve svém dalším životě velmi ovlivněn“ (11)²; „brzy si uvědomí“, nikoli „brzo“ (12); označovat někoho zač (12); „zázračným dítětem, za jaké ho považovali“, nikoli „za jakého“ (13); „zatímco on před její společností upřednostňoval Cocteauovu“, nikoli „volil“ (18); „psaná alexandrinem“, nikoli „alexandrinem“ (20); „záleží

¹ Tou první je diplomová práce Eriky Härtelové *Le Diable au corps – le roman de la culpabilité de Raymond Radiguet* (Aleš Pohorský, Praha: FF UK, 1999), neuvedená v závěrečné bibliografii!

² Samozřejmě nelze vyloučit nějakou Radiguetovu reinkarnaci („příští život“), ale metempsychózu asi autorka neměla na mysli.

mu na jasnosti jeho stylu“, nikoli „svého“ (21); „nehodlá se odvolávat na předchůdce“, nikoli „nehodlá odvolávat“ (21); „národní hrdosti“, nikoli „hdosti“ (22p); děj se soustřeďuje na „setkání s Marthe a Françoisův zájem o ni“, nikoli „Françoisovým zájmem o ni“ (24); „která se obvykle odehrává“ bez dalšího „se“ (24); „retrospektivním vyprávěním podaným“, nikoli „podané“ (26); příznačný „vášněmi“, nikoli „vášně“ (26); „na konci příběhu“, nikoli „příběh“ (26); „Edmondem Jalouxem“, nikoli „Ed mondem“ (32); ve městě Piquey, ležícím“, nikoli „ležící“ (39); „je si vědom dopadu, který má jednání“, nikoli „které má jednání“ (46).

- Český úzus je pochopitelně volnější než ten francouzský, ale i v něm není vhodné několikrát (v rámci téhož odstavce) přeskakovat z minulosti do přítomnosti a budoucnosti, když autorka líčí současně probíhající jevy.

- Pozor na kostrbaté postpozice: raději „Cocteauovo a Radiguetovo jméno“ než jména Cocteaua a Radigueta“ (13); „psaní dopisů Marthy Jacquesovi“ (24) už je úplně nepřijatelné. Alespoň tedy ze syntaktického hlediska... Také chudák „hra, ve které čte z pokutového bločku četník báseň“ (41) by si zasloužila lepší slovosledné zacházení.

- Některé části vět jsou redundantní: Pokud jsou básně „řazeny chronologicky“ (21), je to samozřejmě „v pořadí, v jakém byly napsány“, takže tuto informaci netřeba opakovat.

Obecně lze říci, že studie Terezy Dvořákové se pohybuje tak zhruba v průměru letos předkládaných prací. Sice nepřináší žádnou oslnivě novou hypotézu, ale na druhé straně pečlivě zpracovává dané téma a ve všech ohledech vyhovuje požadavkům standardně kladeným na tento typ akademických prací. Proto ji doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením „velmi dobře“.

V Praze dne 1. 9. 2013

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.